U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **W. E. W.,** zastoupen Mgr. Ivou Svobodovou, advokátkou se sídlem Lešetínská 12, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2008, čj. OAM-542/VL-07-12-PS-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2009, čj. 61 Az 67/2008 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Ivě Svobodové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě žalobou shora uvedené rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však do 22. 11. 2008. V žalobě především napadal nesoulad postupu žalovaného s mezinárodními závazky České republiky a nezákonnost omezení své svobody pohybu.

Krajský soud žalobu rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce přicestoval do České republiky, přičemž nemohla být spolehlivě zjištěna jeho totožnost, neboť nedisponuje žádnými cestovními doklady ani nevlastní žádný jiný doklad totožnosti. Byly tak splněny podmínky aplikace § 46a zákona o azylu. Soud zároveň neshledal porušení mezinárodních závazků ČR.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku včas kasační stížnost, v níž bez bližšího rozvedení uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost byla následně doplněna soudem ustanovenou zástupkyní. V tomto doplnění je uvedeno, že žalovaný nedostatečně přezkoumal skutkový stav věci, čímž porušil § 3, 32 a 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a tudíž i nesprávně posoudil

žádost o udělení azylu. Správní orgán měl vycházet z informací Člověka v tísni – společnosti při ČT, informace z databanky ČTK nebo zpráv MZV USA o dodržování lidských práv v Nigérii. Pochybení krajského soudu stěžovatel spatřuje zejména v tom, že mu soudem nebyla dána možnost získat důkazy svědčící v jeho prospěch. Zároveň navrhuje, aby se soud dotázal na poměry v Nigerijské federativní republice pracovníků tamního českého konzulátu a vyžádal si výše uvedené informace. Stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení zejména z toho důvodu, že stěžovatelův případ naplňuje skutkovou podstatu § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel byl ve vlasti pronásledován militantní skupinou. Pokud soud nevezme v úvahu výše uvedené důvody, pak se stěžovatel domnívá, že na území České republiky vede klidný život a je bezúhonný, čímž splňuje předpoklady pro udělení humanitárního azylu podle § 12 a 14 zákona o azylu.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o jiné důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel v kasačním řízení prostřednictvím ustanovené zástupkyně uplatnil kasační důvody, které se zcela míjí jak s žalobními důvody, tak s podstatou projednávané věci (navíc též tvrdí porušení již neúčinného právního předpisu). Stížní námitky totiž míří do samotné podstaty řízení o udělení mezinárodní ochrany, o níž však v nyní posuzovaném případě nejde, neboť předmětem řízení před žalovaným i krajským soudem byla toliko otázka oprávněnosti aplikace § 46a zákona o azylu na stěžovatele. Námitku nesprávného posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a nedostatečného zjištění skutečného stavu věci s tím souvisejícího stěžovatel v žalobě neuvedl, ač tak učinit bezpochyby mohl.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Žalobci byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za úkon právní služby spočívající v písemném podání soudu týkající se věci samé (doplnění kasační stížnosti) soud odměnu nepřiznal, jelikož se s ohledem na výše uvedené netýkalo věci samé, jak to vyžaduje § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Zástupkyni tedy celkem náleží 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu